

Het was avond. Heist-op-de-Berg lag in de diepste stilte.

Enige gedaanten slopen langs die kant van de berg, dien men de Trappenens noemde, dorpwaarts.

Even nog fluisterden ze met elkander, waarna een van beiden achterbleef, terwijl de andere zijn weg vervolgde.

Bakelandt, stapte onbeschroomd door het dorp want hier had hij niets te vrezen.

De roverkapitein bleef voor een woning staan.

— Hier is het, mompelde hij.

En met een driftige beweging klopte hij op de deur.

Bakelandt behoefte niet lang te wachten. De deur werd geopend, maar niemand vertoonde zich.

— Ik zie niemand, zei de bandiet.

— Kom binnen... ik ben wat ziekelijk en mag niet in de tocht staan, werd er geantwoord.

— Hier woont immers Pieter Deswert ?

— Zeker, kom binnen als het u belieft, want de koude lucht dringt binnen.

— Kan ik de veldwachter spreken, want ik heb een belangrijk nieuws voor hem, hernam Bakelandt, in huis stappend.

Eensklaps werd hij vastgegrepen en neergeworpen. En eer hij zelf wist, wat er gebeurde, lag Bakelandt stevig geboeid op de grond.

— Maar wat betekent dat ! riep hij in doodsangst.

Eensklaps zag hij het Vrijbos, het Geuzenbos vóór zijn geest... zijn bende... zijn getrouwste makkers !

En nu was alles uit ! Hij was gevangen ! Morgen zouden ze hem naar Brugge voeren ! De gevangenis, het schavot !

Had Cartouche hem verraden? Of was Cartouche een medeplichtige van het gerecht ?

Dit alles ging Bakelandt in enige ogenblikken door het hoofd. En de rover zweette van benauwheid.

BAKELANDT

In de greep
van Satan

www.levenswijzer.nl

Bakelandt bemerkte dat hij door Deswert en twee gendarmen overmand was.

— Maar dat gaat zo niet... een mens wordt toch niet in de gevangenis gesleurd, zonder zich te mogen verdedigen. Waarvan beschuldigd ge mij ? vroeg Bakelandt, zich van zijn schrik herstellend.

Deswert tastte onder Bakelandt's mantel.

— Twee pistolen, een dolk en nog een mes, zei hij, de wapens te voorschijn halend. Met welk moest ge mij doden, moordenaar ?

— U doden ! Ik u doden ?

— Ge kwaamt zeker een vriendenbezoek afleggen ?

— Neen, ik kwam klagen.

— En waarom ?

— Ik ben aangerand geworden, nabij het dorp...

— Dezen namiddag zeker, toen ge met Cartouche en andere schurken stond te klappen, spotte de veldwachter.

— Gij hebt een verkeerde voor.. waarlijk !

— Ja, ja, babbelen kunt ge wel... en moorden voorzeker ook. Maar Pieter Deswert heeft nog geen zin om de wereld te verlaten. Gij zult eer de sprong in de eeuwigheid doen dan ik.

Weer sidderde Bakelandt.

— Ik bezweer u, dat ge u vergist, veldwachter. Ik ben een eerlijk man, die bestolen werd tussen Heist en Beersel... Ik kwam de roof aangeven en gij wilt mij in de gevangenis werpen. Zo is de wet niet !

— Is de wet zo niet ! herhaalde de veldwachter. Uw wet neen, maar die der Republiek zal u vonnissen !

— Herkent ge hem goed ? vroeg de gendarm aan Deswert.

— O ja... hij is het, het onderzoek zal uitwijzen, dat we een beruchte rover vast hebben, misschien wel Guldentop uit Klein-Brabant.

— Ik, een rover ! barstte Bakelandt los. Welnu, leid mij naar de gevangenis. Maar weet ge wat ge doet ! Ge kent me niet, ge kent niets van mijn rang en mijn invloed. Ah ! gij durft een eerlijk man aanhouden. Ehwel, draag er de gevolgen van !

— Laat u niet bang maken, herraam Pieter Deswert luid. Hij een hooggeplaatst persoon ? Een rover, een gemene rover is hij... neen, neen, we laten ons niet om de tuin leiden. Hoe eer in de gevangenis hoe beter. En morgen mag hij naar Mechelen verhuizen. Ik zal straks onze commissaris verwittigen.

Er werd weer geklopt.

— Wie daar ? vroeg Deswert.

— Ik, de commissaris !

— Ah, daar is hij al, riep de veldwachter, snel de deur openend. Hij is gevangen, citoyen-commissaris.

— Opperbest !

— Is mijnheer de commissaris daar ? vroeg Bakelandt.

— Citoyen-commissaris ! verbeterde Deswert.

— Zwijs gij, ik heb met u niets meer te maken, herraam de rover, die besloten had een hoge toon aan te slaan. Ik begeer de commissaris te spreken.

— En wat hebt ge te zeggen ?

— Ik eis mijn onmiddellijke invrijheidstelling en verzeker u, dat ik heden

avond nog een klacht naar de hogere overheid sturen zal over deze behandeling. Een eerlijk reiziger, die bestolen werd, komt de prooi aangeven bij de veldwachter en wordt zonder reden aangevallen, neergeworpen en geboeid ! Zo iets gaat alle perken te buiten, maar de zaak zal een lang staartje hebben !

— Deswert, hoort ge dat alles ? vroeg de commissaris.

— Ja, maar ge gelooft dat toch niet ! Die kerel liegt. Ik heb hem deze middag in het gezelschap van Cartouche gezien... en ik heb bovendien gehoord, welk komplot die schelmen maakten.

— Welnu, breng me naar de gevangenis, dit gesammel verveelt me ! kreet Bakelandt. Gaat voort, veldwachter en commissaris, gaat voort tot 't einde... de gevolgen zijn voor uw rekening. Maar ik verwaardig me niet langer met deze veldwachter te redeneren.

— O, hij spreekt als ware hij een generaal...

— Ge weet niet wie ik ben... en ik zeg het u niet ook, de verrassing zal te groter zijn.

— De verrassing zal zeker groot zijn, want we zullen weldra weten, welk een bandiet in onze macht is : Guldentop of... hoe heet die wreedaard uit Vlaanderen ook weer... ha... Bakelandt !

De gevangene sidderde.

— Deswert, zijt gij zeker van uw stuk ? hernam de commissaris.

— Heel zeker !

— Welnu, breng hem dan naar de kerker.

— 't Is goed, schreeuwde Bakelandt woedend. Doe maar voort !

— Vooruit... komt vrienden, in een, twee, drie zit hij in de kelder onder het H. Geesthuis. Ik neem al de verantwoordelijkheid op mij, en ik weet zeker, dat de overheid mij niet berispen, maar wel geluk wensen zal.

De roverkapitein kon geen weerstand bieden. Alle hoop ontvloog hem.

Misschien zou de commissaris straks berouw krijgen en hem komen bevrijden ?

De gendarmen ontbonden zijn voeten.

— Doet al mijn boeien af ! gebod Bakelandt. Vreest gij gevierden een man !

— Laat ze maar zitten, jongens ! zei de veldwachter. Hij kan gaan, 't is al wel !

De gerechtsdienaren verlieten met hun gevangene het huis. Stil trokken ze door de verlaten straat.

— Hoe-ha, hoe-ha ! klonk het eensklaps.

Pieter Deswert gilte van schrik.

— Cartouche ! kreet hij... Vlug, vlug !

Maar Bakelandt, die de kreet van zijn verlosser hoorde, Bakelandt, die 't leven weer zag, 't leven in volle vrijheid... schudde zijn fors lijf achterwaarts, weigerde mee te gaan, en riep luid :

— Hier, hier ! Hier ben ik !

— Hoe-ha, hoe-ha, hoe-ha ! dreunde het nogmaals. Pieter Deswert moeten we hebben...

De veldwachter trok zijn pistool.

— Ik vlucht niet... neen, ik vlucht niet ! sprak hij driftig. Ik ken mijn plicht !

BAKELANDT

IN DE GREEP
VAN SATAN

Ha! ge moet mij hebben, ge komt mij aanvallen hier in 't dorp... welnu ik wacht u!

Doremans, de commissaris, had zich snel uit de voeten gemaakt.

De gendarmen hielden hun gevangene nog vast, doch hadden veel lust om deze gevaarlijke plek ook te verlaten.

— We zullen deze rover al vast neerschieten! riep Deswert, zijn pistool op Bakelandt richtend.

De bandiet kon zich niet verweren, zijn handen waren immers geboeid. Maar toen hij het overhalen van de haan hoorde... en wist dat zijn leven ernstig bedreigd werd, gevoelde hij zich sterker dan ooit en rukte zich los.

Een schot knalde...

De kogel vloog hem rakelings voorbij...

Loeiend als een dolle stier sprong Bakelandt vooruit, stormde als een ram tegen de veldwachter, en rende weg...

Andere gedaanten doemden op...

De rovers der Pijpelheide waren daar.

— Ik ben al vrij, schreeuwde Bakelandt. Maar de veldwachter staat daar nog... rap, snijdt mijn banden los... bij alle duivels, haast u... ik wil mijn woord houden... laat die kerel voor mij...

Nu knalden drie schoten...

Een der rovers uitte een schreeuw.

— 'k Ben gekwetst in mijn arm! kreet hij met een vloek.

Men hoorde veel stemmen. De bevolking was op de been.

— Dood aan Cartouche! klonk het door Heist.

— Vooruit mannen, we zijn weg! gebod de kapitein.

— Neen, die veldwachter! riep Bakelandt... Geef mij een pistool... vlug...

— Nu niet, zei Cartouche... vooruit, hier heerst gevaar, ons doel is bereikt, ge zijt vrij!

Weer schoten de gerechtsdienaren.

— Kom mee, drong Cartouche aan, daar Bakelandt nog onwillig scheen hem te volgen. Kom mee, of ge bederft alles.

— Nu man, uitgesteld is niet verloren! Die veldwachter is mijn man!

De rovers trokken snel af langs de Bosberg, en spoedden zich naar de Pijpelheide.

— Hier zijn we weer veilig, zei Cartouche. Thans kunnen we naar de herberg van Jan Morré gaan op de pandhoeve. Maar wie werd er getroffen?

— Ik, kapitein!

— Gij, Sus Morré.

— Ja, maar 't is niet erg. Ik heb de kogel al uit mijn arm gehaald en een doek over de wonde gebonden.

— Mijn vrouw zal uw arm nazien. Waar is Clothilde?

— Hier, Mathijs!

En de vrouw, die deze namiddag met de veldwachter gesproken had, kwam uit een hut.

Verwonderd zag Bakelandt naar de gedaante, die zo plotseling opdook en gaarne had hij haar gelaatstreken beschouwd, maar de duisternis liet het niet toe.

- Clothilde. ga mee met ons naar de Pandhoeve. zei Cartouche kort.
- Ik blijf liever hier.
- Ik vraag u niet, wat ge liever doet! Ge gaat mee!
- 't Is goed, Mathijs.

De bende stelde zich weer in gang. Onderweg verhaalde Bakelandt zijn wedervaren in de woning van de veldwachter.

— Ik ben verraden geworden! riep hij woest. En zo kan de meest onbevreesde rover zijn woord niet houden.

- Er zijn geen verraders, zei Clothilde. De veldwachter heeft u bespied.
- Hoe weet ge dat?
- Ik heb hem gezien.
- Gij? Waar?

— Hier op de heide... deze namiddag. Ik heb u nog niet gezien, anders zou ik het verteld hebben.

— Clothilde, gij kunt ook schieten. Waarom hebt ge hem niet onschadelijk gemaakt?

— Ik, een mens doodschietsen! riep de vrouw huiverend. Maar, Mathijs...

— Hoor eens, ge zijt nu bij ons en ge kunt al uw voorname streken afleggen... Of wilt ge soms terugkeren bij uw deftige familie?

De vrouw antwoordde niet meer.

— Deswert heeft ons bespied, hernam Cartouche. Jongens, houdt voortaan uw ogen open, want die speurhond zal terugkeren. Hij durft veel... Voorzeker heeft hij ons gesprek afgeluisterd, terwijl hij in een gracht of achter een struik verborgen zat. Verraders zijn er onder ons niet, kapitein.

— Dat is gelukkig. Ik kon dus hedenavond mijn belofte niet vervullen, maar Deswert is mijn man, reken er op.

Zo sprekende, bereikte de kleine bende een laag, armoedig herbergje, dat van Morré.

DE VERGADERING

Jan Morré, meestal « viller Jan » genoemd, was een kloeke, ruwe kerel, met een ongunstig uiterlijk.

Vrolijk begroette hij Cartouche.

— Terug van de reis, kapitein? vroeg hij, tegelijkertijd nieuwsgierig naar de vreemdeling kijkend.

— Ja, zoals ge ziet. En hier stel ik u de grote roverkapitein uit West-Vlaanderen voor, hernam Mathijs Verbinnen.

— Bakelandt?

— Ja. Hij doet ons de eer aan, ons te bezoeken.

— En hij zal ons helpen? hernam Morré.

— Gelukkig stemt hij toe. En nu, viller Jan, willen we drinken.

Sus Morré, de zoon van viller Jan, had zijn frak uitgetrokken, om beter zijn arm te kunnen onderzoeken. Hij bekeek de wonde bij de weifelende vlam der lamp.

— 't Is niet erg, zei hij.

— Oppassen, jongen, met kogelwonden! waarschuwde Bakelandt. Die

THE FIRST EDITION OF THE
HABES CORPUS ACT
1769
HABES CORPUS ACT
1769

JAN VAN CONTICH
JOHAN VERDIJCK

DE BENDE VAN
BAKELANDT

Deel I

ANTWERPEN
UITGEVERSFIRMA L. OPDEBEEK
1955